

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego w Chełmie w stanie spoczynku
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 2024 r.

wniosku adw. J. K. - obrońcy z urzędu sędziego w stanie spoczynku X. Y. o
przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w
postępowaniu przed Sądem Najwyższym
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 2 i 11 k.p.k.

postanowił:

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. -
obrońcy z urzędu sędziego w stanie spoczynku X. Y. kwotę 2
952? zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote),
w tym 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej przez adwokata z urzędu w postępowaniu przed
Sądem Najwyższym oraz kwotę 595 zł 08 gr (słownie: pięćset
dziewięćdziesiąt pięć złotych osiem groszy) z tytułu zwrotu
kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy Izba Odpowiedzialności Zawodowej postanowieniem z dnia
19 grudnia 2023 r., sygn. akt I ZSK 6/22 (uprzednio: I DSK 6/21), umorzyła
postępowanie dyscyplinarne przeciwko X. Y. - sędziemu Sądu Rejonowego w
Chełmie w stanie spoczynku, o zarzucane jej delikty dyscyplinarne z art. 107 § 1
ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z

2023 r. poz. 217 z późn. zm.). Wniosek o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które nie zostały zasądzone ani w części ani w całości złożył w dniu 4 stycznia 2022 r., a następnie ponowił w dniu 14 stycznia 2024 r., adw. J. K. - obrońca z urzędu obwinionej X. Y., który funkcję tę pełnił do dnia 3 lutego 2022 r. Ustalając kwotę nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu uwzględnić należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., w sprawie o sygn. akt SK 66/19, w którym stwierdzono, że analiza statusu adwokatów i radców prawnych oraz ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, że różnicowanie ich wynagrodzenia poprzez jego obniżenie, w stosunku do wynagrodzenia, które otrzymaliby, gdyby występowali w sprawie jako pełnomocnicy z wyboru, nie ma konstytucyjnego uzasadnienia (zob. wyrok TK z 23.04.2020 r., SK 66/19, OTK-A 2020, nr 13). Tak też, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023, poz. 1964) w zw. z § 17 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019, poz. 18;) opłata za obronę w sprawie przed Sądem Najwyższym wynosi 1200 zł. Jak stanowi § 20 drugiego z przywołanych rozporządzeń, w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%.

W niniejszej sprawie odbyło się sześć rozpraw, na których w roli obrońcy stawiał się adw. J. K., tj. w dniach: 24 lipca 2019 r., 25 lipca 2019 r., 16 grudnia 2019 r., 18 grudnia 2019 r., 18 lutego 2020 r., 12 marca 2020 r. W związku z tym, opłata za rozprawy odbyte po dniu 24 lipca 2019 r. wynosi po 240 zł. Całkowita kwota należna adw. J. K. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wynosi zatem 2400 zł. Kwota ta zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu została podwyższona o 23% VAT, co daje kwotę 2 952 zł.

Nie zasługuje na uwzględnienie wniosek adw. J. K. w zakresie zwrotu kwoty 100 zł poniesionej z tytułu sporządzenia kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy z uwagi na brak udokumentowania tych wydatków, a zatem niespełnienia wymogów z § 2 pkt 2 uprzednio przywołanego rozporządzenia.

Ponadto, obrońca wskazał na wydatki podlegające zwrotowi związane z poniesionymi kosztami dojazdu na rozprawy. Zgodnie z § 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r., nr 27, poz. 271) obowiązującym w dniu sporządzenia wniosku - koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ – nie mogą być wyższe niż 0,89 zł. Oznacza to, że kwota należna obrońcy za rozprawy odbyte w dniu 24 lipca oraz 25 lipca 2019 r. wynosi 818 zł 80 gr. W dniach odbywania się pozostałych rozpraw obrońca odbył podróże pociągiem, za które poniósł łączny koszt w wysokości 144 zł. Łączny koszt opłat poniesionych z tytułu dojazdu do Sądu Najwyższego wynosi 595 zł 08 gr.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

(r.g.)

[ał]